

Nedgang i Statens Budget paa 82 Mill. Kr., men ganske rigtigt ikke ensidigt rettet mod Arbejderne og Tjenestemændene, mod Fatigfolk, den foreslog Nedsættelser i det Omfang, som vi ansaa det for muligt og forsvareligt at gennemføre i Overensstemmelse med den Nedgang i Varepriserne, som maa være Maalestokken for, hvor langt man i saa Henseende bør gaa.

I Anledning af den højtærede Statsministers Bemærkning om Arbejdernes større Ret end de egentlige Varers skal jeg udtale, at det dog vist ikke er ukendt, at de, der handler med Flæsk, kunde finde paa at nægte at sælge, hvis Prisen ikke var tilstrækkelig høj. Selv i mit forholdsvis korte Liv kan jeg huske Tider, da Landmændene nægtede at producere visse Varer, fordi de sagde, at det ikke kunde betale sig, f. Eks. indskrænkede Roearalet, naar man ikke fik tilstrækkelig høj Pris for Roerne. Det er aldeles ikke noget ukendt i Produktionslivet, at man paa den Maade søger at gribe ind til Støtte for en Højnelse af Priserne. Og hvad sker der i Industrien for Øjeblikket? Man standser Fabrikker, fordi det ikke kan betale sig at sælge Varene til de Priser, man kan opnaa. Dette gaar ud over Arbejderne, som maa være arbejdsløse. Det er derfor ikke rigtigt, at de besiddende, de erhvervsdrivende ikke gør noget saadant, naar de ikke kan klare sig og mener, at Priserne er for smaa. Det er det samme, Arbejderne gør med deres Arbejdskraft: naar de ikke kan faa den Løn, de mener er nødvendig for at leve, søger de at skaffe sig højere Løn ved de Midler — og de eneste Midler —, der staar til Raadighed for dem. Dette er, saa længe vi lever i det kapitalistiske Samfund, en baade naturlig, forklarlig og forsvarelig Fremgangsmaade. (Indenrigsministeren [Kragh]: For egen Regning!). Jeg ved ikke af, at den højtærede Indenrigsminister, som altid har Lyst til at tale med, nogen Sinde har maattet betale Strejkeudgifter for Arbejdere.

Endelig beskæftigede den højtærede Statsminister sig med min Indsigelse mod Paastanden om, at Socialdemokratiet havde tilraadet at arbejde saa lidt som muligt. Det viste sig, som jeg ventede, at den højtærede Statsminister intet som helst Bevis kunde føre for, at Socialdemokratiet har givet en saadan Anvisning. Det eneste, han havde, var, at en Mand under eget Navn i den Afdeling af „Social-Demokraten“, hvor man skriver under eget Navn og paa eget Ansvar, har gjort gældende, at det ovenud forcerede Tempo i Arbejdet var en Ulempe. Det er for øvrigt fuldkommen

rigtigt, det er selvfølgelig en Ulempe, som jeg sagde før. Naturligvis maa Arbejderne værges sig imod det voldsomt forcerede Tempo, som gaar ud over deres Helbreds-tilstand. Det er fuldkommen rigtigt, hvad den paagældende Nationaløkonom har skrevet, men det er ikke ensbetydende med, at Socialdemokratiet siger og skriver det, som Statsministeren paastaar.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Pürschel har Ordet for en kort Bemærkning.

Pürschel: Til det ærede Medlem Hr. Stauning skal jeg sige, at jeg ogsaa har haft Indtrykket af, at man i visse Henseender har doceret for Arbejderne, at det gjaldt om at økonomisere med Arbejdet, for at det kunde slaa bedre til. Og denne Lære er — deri er jeg ganske enig med den højtærede Statsminister — falsk.

Til den højtærede Statsminister har jeg kun en enkelt Bemærkning. Ministeren sagde med Hensyn til den Undersøgelse, der finder Sted af Industriens Forhold, at den skal vare saa lange, indtil den er fuldført. Deroverfor ønsker jeg — for at ingen Misforstaaelse skal finde Sted — at sige, at vi jo alt har ventet i nogen Tid, og at vi naturligvis er villige til at vente, netop som den højtærede Statsminister sagde det, „en rimelig Tid“, men at vi maa forbeholde os selv at skønne over, hvornaar „denne rimelige Tid“ er forløbet. Og jeg minder om, at Venstres Regering i 1922 viste en Evne til at handle hurtigt, som var beundringsværdig, og uden at denne Evne den Gang var bundet af Overvejelser af, hvorvidt den Hjælp, man ydede, nu ogsaa kunde ydes uden derved at gøre Skade i Retning af at fastholde selve Krisens Aarsager. Den Slags Overvejelser var der ingen af i 1922, og jeg betragter det som et ubetinget Fortrin, at saadanne Overvejelser ikke fandt Sted.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Holstein har Ordet for en kort Bemærkning.

Holstein: Naar den højtærede Statsminister har erklæret, at Hovedformaålet for den højtærede Regerings Finanspolitik er den store Nedsækning, naar han endvidere erkender, at denne Nedsækning kan naas, ikke blot gennem de Lovforslag, den højtærede Regering har fremsat, men ogsaa gennem en betydelig personel Reduktion indenfor Administrationen og Statsvirksomhederne, gennem en Omorganisation af en Række offentlige Institutioner og gennem